

Μικρό ιστορικό πλαίσιο του Ακαθίστου Ύμνου (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ήταν Δευτέρα του Πάσχα, 5 Απρίλη του 622 μ.Χ. Στην είσοδο της Αγιασοφιάς αμέτρητα πλήθη λαού, ιερατείο και στρατιωτικοί , περίμεναν την προσέλευση του Αυτοκράτορα. Τα σήμαντρα κι οι καμπάνες δεν έστελναν τους γλυκούς αναστάσιμους ήχους της προτεραίας ημέρας, της Λαμπρής!...

Σε λίγο, με γρήγορο βήμα, λιτή ενδυμασία, φορώντας όχι τα κόκκινα σανδάλια του βασιλιά, αλλά τα μελανά υποδήματα του στρατιώτη, περνά με κατεβασμένο το κεφάλι, ο Αυτοκράτορας Ηράκλειος και εισέρχεται στο Ναό...

Πλησιάζει κοντά στο Ιερό, πέφτει στα γόνατα και προσεύχεται με τρεμάμενη φωνή: **«Δέσποτα και Κύριε Ιησού Χριστέ, μη παραδώς ημάς εις όνειδος τοις εχθροίς Σου δια τας αμαρτίας ημών, αλλ'επιβλέψας ελέησον και την κατά των εχθρών Σου νίκην δος ημίν, όπως μη καυχήσωνται οι αλάστορες κατά της Σης κληρονομίας επαιρόμενοι**

».

Απόλυτη σιωπή. Δακρύρροοι οι οφθαλμοί. Τα αναφιλητά της καθολικής συγκίνησης, μόνο αυτά, σιγοτάραζαν την νεκρική σιγή.

Στρέφεται προς τον Πατριάρχη Σέργιο: **«Εις χείρας του Θεού και της Θεομήτορος και σού αφήμι την πόλιν ταύτην..».**

Εξέρχεται του Ναού και κρατώντας στα χέρια του την Αχειροποίητη Εικόνα του Σωτήρος πορεύεται, εν μέσω του αναρίθμητου πλήθους, που ζητωκραυγάζει, στην παραλία, όπου αναμένει ο στόλος και επιβιβάζεται. «Άρχεται δε ο πόλεμος» κατά των Περσών, που απειλούν και πάλι τον ελληνισμό και το χριστιανισμό...

Μαντήλια ανεμίζουν κι αποχαιρετούν. Καλό ταξίδι αδέρφια και με τη νίκη!..

Έχουν περάσει ήδη τέσσερα χρόνια! Είναι Ιούλιος του 626! Η εκστρατεία κατά των Περσών συνεχίζεται. Δεν έχει τελειώσει η ανάκτηση των χαμένων περιοχών. Ο εχθρός υποχωρεί, αναδιπλώνεται, ελίσσεται, επιχειρεί αντιπερισπασμούς, συνεννοείται με άλλους εχθρούς της Βασιλεύουσας, που επιβουλεύονται και αυτοί την Πόλη των ονείρων.

Στις 31 Ιουλίου του 626 άρχισαν ξαφνικά στενή πολιορκία της Πόλης πάνω από

80.000 Άβαροι. Λαός ληστρικός, τυχοδιωκτικός, βάρβαρος. Εκμεταλλεύτηκαν την απουσία του Αυτοκράτορα και του στρατού στις εσχατιές της Μικράς Ασίας. Παραβίασαν τη συμφωνία ειρήνης, που είχαν συνάψει με τον Ηράκλειο. Συνεννοήθηκαν με τους Πέρσες για κοινή δράση. Έφεραν μαζί τους και λίγους Σλαύους με τα μονόξυλα και άρχισαν τον πόλεμο με όλα τα μέσα για να εκπορθήσουν τη Πόλη.

Βλέποντας την ατέλειωτη πλημμύρα των αρμάτων, ο λαός της Πόλης, καταλήφθηκε από απελπισία. «Ήγγικεν» το τέλος της Πόλης, της Πόλης της μεγάλης, έλεγαν! Άρχισαν να θρηνούν για το κακό που τους χτυπούσε την πόρτα. Αυτό μόνο τις πρώτες ώρες. Μετά όλα άλλαξαν. Ο Πατριάρχης Σέργιος με την εικόνα της Παναγίας στα χέρια, με τη συνοδεία κληρικών και λαϊκών, ψάλλοντας ύμνους προς την Υπέρμαχο Στρατηγό, σε δρόμους και γειτονιές, στους πύργους και τις επάλξεις των τειχών, σε ναούς και νοικοκυριά, αναπτέρωνε το φρόνημα λαού και στρατού, με αποτέλεσμα να χαλυβδώσει την κοινή πίστη ότι η Υπεραγία δεν θα παραδώσει την Πόλη της στους βαρβάρους.

Ο Μάγιστρος (Πρωθυπουργός) Βώνος δεν κοιμόταν, δεν ξεκουραζόταν, δεν ησύχαζε. Άξιος συντονιστής της σθεναρής άμυνας γυρνούσε στα τείχη, ενθάρρυνε, έδινε εντολές, επέβλεπε, κατασκόπευε τον εχθρό, φρόντιζε τις προμήθειες σε όπλα, σε τρόφιμα, μεριμνούσε για την περίθαλψη των λαβωμένων.

Στις εκκλησιές ο λαός με θερμές ικεσίες παρακαλούσε τη Θεοτόκο για τη σωτηρία της Πόλης. Όρθιοι, άγρυπνοι, ικέτες, δυνάμωναν την κοινή πίστη ότι η Πόλη θα σωθεί και γρήγορα θα λυτρωθεί από τον κίνδυνο.

Κάποιες νύχτες πάνω στα τείχη φάνηκε να αργοδιαβαίνει μια αχνοδιακρινόμενη γυναικεία σιλουέτα, που έμοιαζε με ..Εκείνη, την Υπέρμαχο Στρατηγό.

Δέκα μέρες άντεξαν οι δόλιοι πολιορκητές να πολεμούν με λύσσα για να πάρουν την Πόλη. Η ανίκητη Σύμμαχος και Προστάτις της Βασιλεύουσας, τους έδιωξε μακριά. Οι Άβαροι με τους συμμάχους τους, αρκετούς Πέρσες και λίγους Σλαύους, « μονοξυλάδες», πήραν τον επονείδιστο δρόμο της φυγής. Η Πόλη «ουχ εάλω».

Το 629 μ.Χ. ο Ηράκλειος, ύστερα από επτάχρονο πόλεμο με τους Πέρσες, επέστρεψε νικητής και τροπαιούχος στην Πόλη. Για να τιμήσει τη σωτηρία της από την πολιορκία των Αβάρων, τον Αύγουστο του 626 μ.Χ. και σε ανάμνηση της νικηφόρας έκβασής της, καθιέρωσε μεγάλη εορτή. Οι ύμνοι που εψάλλοντο από τον αγωνιώντα λαό, όρθιον εντός των τειχών, όλες τις ημέρες της πολιορκίας, ενέπνευσαν υμνογράφους και έλαβαν τη μορφή συστηματικού υμνολογικού έργου, όπως το ακούμε με κατάνυξη και συγκίνηση 1400 χρόνια τώρα, κατανεμημένο τις τέσσερες πρώτες και ολόκληρο την πέμπτη Παρασκευή της Μεγάλης Σαρακοστής. Είναι ο Ακάθιστος Ύμνος με τους γνωστούς Χαιρετισμούς προς την Υπεραγία

Θεοτόκο. Όλοι έχουμε ..μουρμουρίσει αυτές τις κατανυκτικές Παρασκευές, τους υπέροχους ύμνους των Χαιρετισμών, ιδιαίτερα το: **Τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια...**, με την υπέροχη επωδό, **Χαίρε Νύμφη Ανύμφευτε!!!..**